

РЕШЕНИЕ

№ 6005

гр. София, 28.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 15-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на шести ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА

при участието на секретаря БРАНИМИРА В. И.ОВА ПЕНОВА като разгледа докладваното от СИМОНА ИВ. УГЛЯРОВА Административно наказателно дело № 20231110212666 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и следващите от ЗАНН.

Образувано е по жалба на „В.Г.” ЕООД, ЕИК XXXXX, със седалище и адрес на управление в гр.София, XXXX, ж.к.XXXXXX XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX, представлявано от управителя Г. Д. Х., против Наказателно постановление № 23-2200096/04.05.2022 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ, вр. с чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда.

В жалбата се релевират доводи за неправилност и незаконосъобразност на издаденото наказателно постановление, като се сочи на първо място, че наказващият орган, издал наказателното постановление, не е спазил правилото на чл. 52, ал. 4 ЗАНН, като преди да се произнесе по преписката не е проверил акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост, в това число не е отразил направените възражения, обективирани в нарочно възражение, депозирано срещу процесния АУАН. На следващо място се

излага, че в процесния случай е нарушена разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН, доколкото в АУАН, както и в НП, не е отразено пълното описание на извършеното нарушение, обстоятелствата, при които е извършено, както и доказателствата, които го потвърждават, което от своя страна е довело до нарушаване правото на защита на санкционираното лице, поради липса на възможност да се защити срещу нарушението, за което наказващият орган му е наложил административно наказание. Поддържа се освен това, че при издаването на процесното наказателно постановление липсва задължителен реквизит – дата на извършване на нарушението, доколкото е налице неяснота, касаеща последната, тъй като са посочени няколко различни дати, а именно – 26.01.2022 г., 15.02.2022 г., 21.02.2022 г. и 07.03.2022 г. На следващо място се излага, че определената имуществена санкция от 2000 лева следва да бъде намалена до законоустановения минимум, тъй като не се твърди и не се представят доказателства от страна на наказващия орган, че дружеството и друг път е наказвано за нарушения на КТ. Излагат се аргументи, че в случая липсва произнасяне на наказващият орган и по отношение наличието на основания за приложение разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения се моли атакуваното наказателно постановление да бъде отменено изцяло.

В проведеното по делото съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован, не изпраща процесуален представител. В депозирана по делото молба от адв. И.ов, процесуален представител на въззивника с доказателства по делото за надлежно учредена представителна власт, се моли за постановяване на съдебен акт, с който атакуваното наказателно постановление да бъде отменено. Претендират се сторените в производството разноски за адвокатско възнаграждение, за които се представя списък.

В проведеното по делото съдебно заседание въззиваемата страна, редовно призована, се представлява от юрк.И.ов, с пълномощно по делото. В дадения ход по същество, процесуалният представител поддържа становище за законосъобразност на атакуваното наказателно постановление и моли същото да бъде потвърдено. Излагат се аргументи, че вече отмененият Устройствен правилник на ИА ГИТ е действал от 2014 г., в който период множество наказателни постановления са били обжалвани пред Софийския районен съд и са били потвърдени от последния, респективно съдът е приел,

че както наказващият орган, така и актосъставителят са имали териториална компетентност на територията на гр.София. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение и се релевира възражение за прекомерност по отношение размера на разностите на насрещната страна.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на страните и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

На 15.02.2022 г., служители на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", сред които и св. Т. А. К., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство в обект – XXXX, находящ се в гр.София, XXXX, стопанисван от „В.Г.“ ЕООД, ЕИК XXXXX.

Проверката продължила и в периода от 21.02.2022 г. до 07.03.2022 г. по документи в сградата на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област" със седалище София, като в хода на същата с призовка на основание чл. 45, ал. 1 от АПК от работодателя „В.Г.“ ЕООД били изискани трудови досиета на работниците с прекратени трудови правоотношения от месец януари 2022 г. до момента на проверката.

По време на проверката по документи в Дирекция „ИТСО" със седалище гр. София било представено трудовото досие на лицето Г. Г.а РА., ЕГН *****, заемаща длъжността „продавач-консултант", като в него се съдържала и Заповед № 5 от 25.01.2022 г. за прекратяване на трудов договор № 9/02.12.2021 г. Съобразно приложената заповед, трудовото правоотношение с Г. Г.а РА. следвало да бъде прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда, считано от 25.01.2022 г., но в заповедта липсвал подпис, който да удостоверява връчването ѝ на РА..

От представените от управителя на дружеството „В.Г.“ ЕООД по време на проверката документи, а именно – разписки за изпратена пратка до адреса на Г. Г.а РА. било установено, че работодателят бил направил опит за връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на РА., като на 15.02.2022 г. около 18:07 часа (по запис от електронното изявление) изпратил пратка, съдържаща трудова книжка и заповед за прекратяване на трудов договор, но същата не била получена от работника, като в транспортния етикет била посочена дата 16.02.2022 г. и час 12:29, а под тях

било вписано „отказана пратка от получател“.

Служителят на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" направил справка в регистъра на трудовите договори на НАП чрез информационната система на ИА „ГИТ“, при която било установено, че работодателят дружеството „В.Г.“ ЕООД е уведомил териториална дирекция на Националната агенция за приходите за прекратяване на трудовия договор на 26.01.2022 г. като е декларирал дата на прекратяване 25.01.2022 г., респективно преди реално трудовото правоотношение с Г. Г.а РА. да е било прекратено, тъй като съгласно чл. 335, ал. 2, т. 3 от Кодекса на труда трудовият договор се прекратява при прекратяване без предизвестие - от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора.

До приключване на проверката на 07.03.2022 г. от страна на работодателя „В.Г.“ ЕООД не били представени други документи относно предприемане на действия по връчване на заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение с лицето Г. Г.а РА..

За констатираното нарушение свидетелят Т. А. К., на длъжност „инспектор“ при Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, съставила акт за установяване на административно нарушение № 23 – 2200096/07.03.2022 г. на „В.Г.“ ЕООД, в качеството му на работодател, за извършено нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ, вр. с чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда.

Актът бил съставен в присъствието на представител на дружеството и връчен на същия лично и срещу подпис на 07.03.2022 г.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното Наказателно постановление № № 23-2200096/04.05.2022 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ на дружеството - жалбоподател е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ, вр. с чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда.

Изложената фактическа обстановка, съдът прие за установена въз основа

на показанията на свидетеля Т. А. К., както и въз основа на приобщените по реда на чл. 283 от НПК писмени доказателства – призовка № 22007860/15.02.2022 г., покана, уведомително писмо за статус на пратка, трудова книжка на Г. Г.а РА., заповед № 5/25.01.2022 г. на основание чл. 71, ал. 1 от Кодекса на труда, справка от НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, трудов договор № 9/02.12.2021 г., длъжностна характеристика на длъжността „продавач – консултант“, молба и декларация от Г. Г.а РА., уведомление по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, идентификационна карта, Протокол за извършена проверка № ПР2205072/07.03.2022 г. на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, жалба от Г. Г.а РА., заповед № ЧР – 839/08.07.2020 г. на ЗА Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, длъжностна характеристика за длъжността „инспектор“, заповед № ЧР – 1573/25.09.2019 г. на Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, заповед № 3 – 0024/08.01.2019 г. на Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, заповед № ЧР – 0025/08.01.2019 г. на Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, заповед № 3 – 0057/14.01.2022 г. на Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“, заповед № 3 – 0058/11.02.2014 г. на Изпълнителния директор на ИА „ГИТ“.

Съдът кредитира показанията на свидетеля Т. А. К., тъй като същите са логични и последователни. От показанията ѝ и от протокола за извършената проверка се установяват обстоятелствата по осъществената спрямо дружеството-жалбоподател проверка по спазване на трудовото законодателство и направените при нея констатации.

Съдът кредитира и приложените по делото писмени доказателства, приобщени от съда на основание чл. 283 НПК, като относими към предмета на доказване по делото.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена в срока на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН от процесуално легитимирано лице – представител на наказаното юридическо лице в законоустановения срок за обжалване на наказателното постановление, връчено на 13.07.2022 г., след като жалбата е подадена по пощата на 27.07.2022 г., поради което разглеждането ѝ е допустимо.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно разпоредбата на чл. 63, ал. 1 от ЗАНН в това производство районният съд следва да извърши цялостна проверка на законността на обжалваното наказателно постановление, т.е. дали правилно е приложен както процесуалният, така и материалният закон, независимо от основанията, посочени от жалбоподателя – арг. от чл. 314, ал. 1 от НПК, вр. чл. 84 от ЗАНН.

В изпълнение на това си правомощие съдът служебно констатира, че в конкретния случай административнонаказателното производство е образувано със съставянето на АУАН в предвидения от ЗАНН 3-месечен срок от открИ.е на нарушителя, респективно 1-годишен срок от нарушението. От своя страна обжалваното наказателно постановление е постановено в 6 – месечния срок. Ето защо са спазени всички давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна.

Съдът служебно констатира също така, че са спазени императивните процесуални правила при издаването и на двата административни акта – тяхната форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал. 5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Налице е пълно съвпадение между установените и онагледени в писмена форма в АУАН фактически обстоятелства и тяхното последващо възпроизвеждане в атакуваното НП. Нарушението е описано подробно и точно, включително и обстоятелствата по неговото извършване, със съответната им правна квалификация, като доводите на въззивника в противоположния аспект са изцяло неоснователни и не могат да бъдат споделени. С факта на издаване на процесното наказателно постановление наказващият орган ясно и несъмнено е обективирал своята воля относно реализирано в обективната действителност нарушение, за което следва да се ангажира имуществената отговорност на въззивника. Изрично е посочена санкционната разпоредба, въз основа на която се определят видът и размерът на наложената имуществена санкция. Т. е., изпълнени са правните предписания на чл. 57, ал. 1 от ЗАНН. В този смисъл, правото на защита на жалбоподателя е гарантирано в пълен обем с оглед възможността да разбере фактическите параметри на предявеното му административно нарушение и да съобрази с техните рамки своята защитна

теза.

На следващо място не е налице и противоречие или неяснота в АУАН и НП и относно датата на извършване на нарушението, поради което и доводите на въззивника в противоположния аспект са изцяло неоснователни. В АУАН и НП са посочени датата на проверката в обекта на дружеството въззивник – 15.02.2022 г. и продължилата по документи проверка в периода от 21.02.2022 г. до 07.03.2022 г.; датата, на която нарушението е установено – 07.03.2022 г. (съвпадаща с датата на приключване на проверката), както и датата на извършване на самото нарушение – 26.01.2022 г.

Отделно от това, АУАН и НП са подписани от съответните длъжностни лица и свидетели, като са връчени за запознаване със съдържанието им на представляващия дружеството – жалбоподател.

Не се споделят и доводите на въззивника за допуснати съществени процесуални нарушения, свързани с обстоятелството, че административнонаказващият орган не се е произнесъл по възраженията срещу АУАН, доколкото обсъждането им не е част от императивно определените реквизити на санкционния акт, а отделно от това жалбоподателят разполага с възможността на релевира всички свои възражения в хода на съдебното производство пред районния съд – инстанция по същество, с което и правото му на защита е изцяло гарантирано.

По съществото на нарушението, съдът намира следното:

Съдът счита, че при така установената фактическа обстановка търговското дружество – жалбоподател в качеството му на работодател е нарушило разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ, вр. чл. 71, ал. 1 КТ.

На първо място, по делото е безспорно установено, че със заповед № 5/25.01.2022 г. трудовото правоотношение между „В.Г.“ ЕООД и Г. Г.а РА. е било прекратено считано от 25.01.2022 г., като основанието, на което се е позовал работодателят е по чл. 71, ал. 1 КТ – т.е. прекратяване на трудов договор без предизвестие.

Разпоредбата на чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ от своя страна сочи, че трудовият договор без предизвестие се прекратява от момента на получаването на писменото изявление за прекратяването на договора.

По делото безспорно се установява също така, че нито към датата

25.01.2022 г., считано от когато съгласно заповедта за прекратяване е бил прекратен трудовият договор с Г. Г.а РА., нито към момента на подаване на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ – на дата 26.01.2022 г. заповедта за прекратяване е била връчена на работника РА., поради което и на практика работодателят не е спазил срока по чл. 62, ал. 3 от КТ, вр. с чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, тъй като към датата на подаване на уведомлението процесното трудово правоотношение не е било прекратено. С последното въззивникът е осъществил от обективна страна нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Доколкото е санкционирано юридическо лице, което носи безвиновна – обективна отговорност, въпросът за субективната страна на нарушението не следва да бъде разглеждана.

Независимо от гореизложеното, настоящата съдебна инстанция намира, че атакуваното наказателно постановление, предмет на въззивна проверка, респективно съставеният АУАН, подлежат на отмяна доколкото са издадени от материално, но не и териториално компетентни органи.

В тази връзка настоящата съдебна инстанция съобрази, че към момента на осъществяване на нарушението и издаване на оспореното наказателно постановление е бил в сила Устройствен правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" (отменен 15.10.2022 г.). Този подзаконов нормативен акт е уреждал дейността, състава, структурата, функциите и организацията на работа на ИА "ГИТ" и нейните структурни подразделения. Императивно в чл. 16, ал. 2 от него е уредена териториалната компетентност на отделните дирекции, които са 28 на брой и са разположени в административните центрове на съответните области. Те осъществяват дейността си именно на територията на съответната област. Административнотериториалното деление в Република България също се разделя на 28 области, част от които са и Софийска област и Област София град /Столична община/, което териториално деление съвпада и с броя на отделните териториални дирекции на наказващия орган. Съгласно чл. 6, ал. 2, т. 14 от посочения правилник, изпълнителният директор на ИА "ГИТ" определя обхватът на дейност и компетентност на инспекторите по труда.

Така формулирана нормата визира признатата от подзаконовия нормативен акт възможност на изпълнителния директор да определя само материалната им компетентност – да издават валидни актове само в кръга на материята, която им е предоставена като правомощия. Разпоредбата обаче не засяга териториалната компетентност, т. е. пространствените граници, в които те могат да действат редовно на административните органи. Такова правомощие не произтича и от Кодекса на труда.

По делото е приложена Заповед № 3-0057/14.01.2022 г., издадена на основание чл. 6, ал. 2, т. 14 от УПИАГИТ от изпълнителния директор на ИА "ГИТ", с която същият е разширил териториалната компетентност на изрично изброени инспектори от Дирекция "Инспекция по труда Софийска област" да извършват контрол по спазване на трудовото законодателство и на територията на Столична община. Същевременно със свое решение № 3624/15.04.2022 г., постановено по адм. д. № 11698/2021 г., Върховен административен съд, VI отделение, с докладчик съдията Д.С., се е занимал, макар и по повод друга проверка, инцидентно със законосъобразността на Заповед № 3-0024/08.01.2019 г., /идентична по съдържание и основание за издаване със заповед № 3-0057/14.01.2022 г., приложена към материалите по настоящото дело/, достигайки до извод, че същата е нищожна, поради противоречие с разпоредбите на чл. 6, ал. 2, т. 14 от УП и приемайки, че със същата изпълнителният директор на ИАГИТ, без изрично да е бил овластен, е разширил териториалната компетентност на инспекторите на ДИТ – София област, въпреки че надлежно не са му били делегирани такива правомощия.

В резултат на така развилата се хронология, с Постановление № 313 на МС от 05.10.2022 г., се приема нов Устройствен правилник на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" /обн., ДВ, бр. 81 от 11.10.2022 г./, като е отменен действащият такъв до този момент. Така настъпилите промени следва да бъдат тълкувани в светлината и на доклада, изготвен от министъра на труда и социалната политика във връзка с проекта на постановление на Министерския съвет за приемане на нов устройствен правилник, в който изрично е посочено, че чрез промените се цели "постигане на по – добра ефективност при осъществяване на контролната дейността на Изпълнителна агенция "Главна инспекция по труда" и оптимизиране на работните процеси", както и постигането на "оперативна самостоятелност". Предишната редакция на чл. 6, ал. 2, т. 14, отнасяща се до компетентността на изпълнителния

директор на агенцията, която е гласяла, че същият "определя обхвата на дейност и компетентност на инспекторите по труда", е променена в сегашната точка т. 10, в следния смисъл: "определя и променя териториалната компетентност на териториалните дирекции "Инспекция по труда". Последната формулировка на правилото вече съдържа надлежно оправомощаване на изпълнителния директор да издава заповеди със съдържанието на процесната. Обсъжданата промяна обаче е настъпила след съставянето на оспореното наказателно постановление и доколкото не е установено друго, тя действа занапред.

Предвид изложеното, посочените административни актове са съставени при допуснато съществено нарушение на процесуалния закон – чл. 48, ал. 1 от ЗАНН, което обуславя отмяната на атакуваното наказателно постановление на формално основание. По сходни на процесния случай производства, редица касационни състави на Административен съд – София град се произнасят в същия смисъл (Решение № 3881 от 10.06.2022 г. на АдмС София по адм. д. № 665/2022 г., Решение № 4845 от 14.07.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 2979/2022 г., Решение № 7426 от 06.12.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 7990/2022 г., Решение № 7425 от 06.12.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 8055/2022 г., Решение № 7769 от 16.12.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 9042/2022 г., Решение № 7424 от 06.12.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 8048/2022 г., Решение № 6811 от 15.11.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 6826/2022 г., Решение № 7424 от 06.12.2022 г. на АдмС - София по адм. д. № 8048/2022 г. и други), поради което и настоящият състав не споделя изложените мотиви в Решение № 5605 от 14.09.2023 г., постановено по касационно адм.дело № 11079/2022 г. по описа на АССГ, III касационен състав, с което е отменено решение № 4190 от 07.11.2022 г., постановено по нахд № 9858/2022 г. по описа на СРС, НО, 99 състав и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС.

Съдът счита за допустим в хода на административнонаказателното производство инцидентният съдебен контрол за валидност на административните актове. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 17, ал. 2 ГПК, която се явява приложима в настоящото производство на основание чл. 46, ал. 2 ЗНА. Както вече беше отбелязано, аргумент в подкрепа на гореизложеното се явява и фактът, че с ПМС № 313 от 05.10.2022 г., обн. ДВ,

бр. 81 от 11.10.2022 г. е приет нов Устройствен правилник на ИА "ГИТ", в разпоредбата на чл. 21, ал. 5 от който вече изрично е регламентирано, че териториална компетентност на контролните органи се определя и изменя от изпълнителния директор на ИА "ГИТ" с изрична заповед.

В този смисъл АУАН, както и НП, са издадени от длъжностни лица, които нямат съответна териториална компетентност, доколкото нарушението е извършено в гр. София - извън териториалната компетенция на служителите на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област". Посоченото нарушение на процесуалните правила е съществено и обуславя отмяна на атакуваното НП поради неговата незаконосъобразност.

При този изход на спора право на разноски има въззивникът, който е претендирал такива в общ размер на 1600,00 лева за адвокатско възнаграждение, от които сумата от 500,00 лева за осъществено процесуално представителство по НАХД № 9858/2022 г. по описа на СРС, НО, 99 състав; сумата от 500,00 лева за осъществено процесуално представителство по касационно адм.дело № 11079/2022 г. по описа на АССГ, III касационен състав и сумата в размер на 600,00 лева за осъществено процесуално представителство по настоящото производство, съгласно пълномощни и договори за правна защита и съдействие, видно от които адвокатските възнаграждения са изплатени изцяло и в брой. Своевременно релевираното от процесуалния представител на въззиваемата страна възражение за прекомерност на претенцията за разноски на въззивника е основателно единствено досежно претендираната сума за процесуално представителство по НАХД № 12666/2023 г. по описа на СРС, НО, 15 състав, доколкото съгласно чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с интерес от 1000 до 10 000 лева, минималният размер се формира от сумата от 400 лева плюс 10 % за горницата над 1000 лева. Респективно в настоящия случай и изчислено по посочения механизъм, минималният размер на адвокатското възнаграждение се равнява на сумата от 500,00 лева, която съответства и на фактическата и правна сложност на делото, съответно претендираното възнаграждение от 600,00 лева е прекомерно и следва да бъде намалено. Така на въззивника се следват разноски в общ размер на 1500,00 лева за процесуално представителство пред СРС и АССГ, която сума следва да му бъде присъдена.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 2, т. 1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление (НП) № 23-2200096/04.05.2022 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област”, с което на основание чл. 416, ал. 5 КТ, във вр. с чл. 414, ал. 3 от КТ на дружеството - жалбоподател „В.Г.” ЕООД, ЕИК XXXXX е наложена имуществена санкция в размер на 2000 (две хиляди) лева за извършено нарушение на чл. 62, ал. 3 от КТ, вр. с чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ със седалище в гр.София към Главна дирекция „Инспектиране на труда“ да **заплати** на „В.Г.” ЕООД, ЕИК XXXXX, със седалище и адрес на управление в гр.София, XXXXXXXXXXXXXXXX, представлявано от управителя Г.Д.Х., сумата от 1500,00 (хиляда и петстотин) лева, представляваща разноски за адвокатско възнаграждение в производството пред СРС и АССГ.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Административен съд - гр. София на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

Съдия при Софийски районен съд: _____